IULIE - 1972 - DE

Gazdaru

-1-

PROPUNERI CONCRETE
IN PROBLEMA CONDUCERII MIŞCARII LEGIONARE

Propunerile ce formulăm acuma, pentru camarazii care vor participa la şedinţele Consiliului Legiunii din Septembrie 1972, ca şi pentru cei ce nu pot, ori nu doresc, să ia parte la ele, nu au nevoe să fie îmbrăcate în alte consideraţii în afară de acelea expuse de noi în Iulie şi Noembriem de anul trecut, 1971.

Acele consideraţii au avut suficientă răspândire, iar răspunsurile primite (ne arată) că ecoul lor a fost cel aşteptat, chiar dacă unii camarazi au manifestat oarecari divergenţe. Foarte puţine. Am putea chiar afirma că acestia accentuiază încă şi mai tare idea centrală. In rezumat spuneam aşa:

Ilie Gârneaţă a instituit Consiliul Legiunii ca organ suprem de conducere al M.L. Legitimitatea lui nu mai poate fi obiect de discuţie, căci Gârneaţă i-a dat amprenta valabilităţii, ca să întrebuinţăm expresia unei incontestabile autorităţi legionare, adică a Căpitanului Leg. V. Iasinschi. Aceeaşi valabilitate a avut, prin prezenţa lui Gârneaţă în sânul lui, şi Consiliul Conducător, ca organ executiv şi în subordinea Consiliului Legiunii. Şi mai departe, în ordine strict logică, o perfectă legitimitate ar fi avut şi şefia unică exercitată de Gârneaţă, dar imensa lui modestie, unită cu teama că unitatea M.L. ar fi avut ceva de suferit, dacă consimţirea la comanda unică n'ar fi fost totală, l-au determinat să nu facă uz de acest drept şi de această datorie, mai ales că triumviratul, precum am spus, îşi avea temelia în persoana însăşi a unuia dintre Fundatorii Legiunii.

Dispariţia lui Gârneaţă a anihilat total justificarea triumviratului ca surogat al şefiei unice. Dacă mai ţinem apoi seama că cele două triumvirate, care s'au succedat după actul dela Majadahonda din 8 Nov. 1954 şi până în Mai 1971, n'au reuşit să realizeze nici cel puţin armonia dintre componenţii lui, necum unitatea legionară din exil, cum o să mai credem noi acuma că un al treilea triumvirat - acesta văduvit de prestigiul unui Ilie Gârneaţă - ar mai fi în stăre să realizeze ceva? Rămâne deci valabil şi viabil Consiliul Legiunii. Să-l ampliem şi să-i injectăm cât mai multă eficienţă prin totala noastră adeziune.

In fond, chiar şi cei care au manifestat oarecare diferenţă de concepţie, faţă de idea centrală a consideraţiilor noastre anterioare, implicit au admis punctul nostru de vedere, în sensul că propunând ei, abia acuma, o şefie unică, admit ipso facto, şi cu mai multă vehemenţă decât noi, că triumviratul a falimentat.

Noi nu ne opunem unei şefii unitare, ci numai ne exprimăm convingerea că e prea târzie, azi, după ce nu-l mai avem printre noi pe singurul care putea să confere, acestei succesiuni unice, aspecte de consacrare, de ungere, ca în ierarhia religioasă. Nici nu excludem, cum se va vedea mai departe, că ar exista în sânul Legiunii un "tânăr" vrednic de a moşteni comanda Căpitanului. Afirmăm însă cu toată tăria că fără o consimţire unanimă din partea Legiunii conştiente, această şefie unică va fi împiedecată în chiar răsăritul ei, va fi înăbuşită încă din embrion.

Uşor ne convingem că-i aşa dacă proectăm privirea noastră istorică până în originele Mişcării Legionare.

Prin ruptura dintre N.Iorga şi A.C.Cuza s'a produs funesta criză în viaţa mişcării naţionaliste din România de după primul război mondial. Se întronase dihonia între bătrâni. Nu mai putea fi vorba de a-i stăvili consecinţele fatale şi letale. Erau în joc şi ascunsele interese ale duşmanilor Neamului, alimentate de carba neunire şi de cultivul ambiţiilor personale. Remediul trebuia să apară în sânul tineretului a cărui unică ambiţie era aceea de a se sacrifica. Succesorul la conducerea naţionalismului se confunda firesc cu exponentul noului generaţii. Acest succesor trebuia mai întâi să fie identificat, apoi consimţit şi urmat. Conducerea generaţiei anterioare fusese exercitată, ori mai bine zis simbolizată, până la 1916-1918, prin trei personalităţi: Cuza, Iorga, Şumuleanu. Numai Şumuleanu a avut o clară viziune a viitorului. I-a acceptat dela început pe exponenţii generaţiei tinere, pe Văcăreşteni, şi i-a binecuvântat. Cuza era ireductibil: se cramponase pe trecut, iar Iorga, şi mai

grav,s'a separat de însăşi idea naţionalistă pentruca ceva mai târziu,pentru 30 de dinari primiţi dela Marmorosch Blank,să trădeze ideea şi chiar să gireze asasinarea dela Tâncăbeşti.

A fost oarecum normală atitudinea lui Cuza: apăra privilegiile generaţiei lui. Profetică a fost viziunea lui Şumuleanu,încă din faza embrionară a Mişcării Legionare. Sublimă s'a dovedit recunoaşterea formulată de Moţa în grupul celor şapte fundatori şi scrisă apoi cu sânge în testamentul lăsat înainte de a muri în Spania: "Căci tu eşti Căpitanul!"

+

Intorcându-ne la prezent,dar cerând trecutului să ne inspire,propunerile noastre practice,pe care le supunem acelor membri ai Consiliului Legiunii care reuşesc să plivească din inima lor buruiana pernicioasă a ambiţiilor personale se reduc,în esenţă,la următoarele puncte:

1. Prima şedinţă,deschisă solemn cu ritualul legionar,să fie închinată memoriei lui Ilie Gârneaţă,specificându-se în respectivul proces-verbal că se vesteşte ca total lipsită de pietate atitudinea izolată a unui camarad din Spania care,în câteva foiţe multiplicate la maşina de scris,fără o cunoaştere suficientă a alfabetului şi a celor mai elementare noţiuni de gramatică,a încercat să întineze memoria unuia dintre Fundatorii Legiunii.

Totodată să se repare atitudinea de nefundată ofensă adusă pe cale epistolară de cineva dintre marile noastre grade Domnului Cdt.V.Iasinschi pe vremea primului triumvirat. Cunoaştem textele,dar din dorinţa de a nu contribui la întinderea polemicii,ne oprim de a da mai multe referinţe.

2. Consiliul Legiunii are facultatea de a reconstitui un nou Consiliu Conducător,dar e mai prudent să nu se persiste în perpetuarea unei experienţe eşuate. Non bis in idem!

3. Consiliul Legiunii să se primenească! Asta da,şi nu avut în sensul de a XXXXX promova la comanda lui şi alţi legionari,în special tineri,cât în sensul unei autocensuri. Cei care se ştiu,ei pe ei înşişi,că n'au avut fericirea,sau darul,de a împlini speranţele puse în ei de către masa legionară, să o recunoască cel puţin în sinea lor şi,chiar dacă le-ar lipsi curajul moral de a se da la oparte,să abandoneze locul din frunte,să se retragă pe a doua linie. Mare nu-i numai cel ce nu greşeşte,ci şi mai mult acela care-şi recunoaşte greşala.

Pentru Secretariat însă e necesar să i se păstreze continuitatea,adăogându-i-se şi elemente noi dintre secretarii grupurilor mai numeroase. Să acordăm grijă deosebită conservării arhivei legionare.

4. Nu-i totdeauna îndreptăţit reproşul care se aduce autorităţilor legionare că nu-s destul de active. Activ să fie tot legionarul. Legionarii sunt obligaţi să înfăptuiască chiar dacă nu primesc directive. Consiliul Legiunii e mai puţin un organ de "Comandă"şi mai mult unul de înregistrare şi centralizare,unde,adică,se păstrează evidenţa a tot ce se realizează în câmpul românesc,şi de unde pleacă informaţii,sugestii şi îndemn. Legionărimea nu mai este uşor dispusă să primească ordine,iar gradele în majoritatea cazurilor şi-au pierdut autoritatea cu care fuseseră învestite. Unii comandanţi şi-au pierdut complect prestigiul,s'au complăcut în acţiuni negative şi în critici dăunătoare la adresa celor vrednici. Penibilă a fost,de exemplu,campania dusă contra Episcopatului Românesc din America,deslănţuită şi întreţinută ani de zile de fruntaşi legionari. Critici nesăbuite,ori chiar false,au apărut până şi în aşa numitul oficios al triumviratului. Mai pot pretinde asemenea grade ascultare şi respect?

"Comanda" şi-a cam pierdut sensul şi pentrucă rostul nostru în exil e mult diferit de cel pe care l-am avut odinioară în ţară. Principala luptă se duce cu condeiul. Ea totuşi trebue organizată în aşa fel încât şi masa legionară să fie antrenată cu egală utilitate: sacrificii personale la strângerea fondurilor pentru publicaţii,hărnicie în difusarea lor,devotament şi talent la crearea de prieteni. Unul dintre legionarii din America de Sud,fără să fie cărturar de profesie,dar dotat cu talent de povestitor şi cu sânge neastâmpăr

în vine,a reuşit să capteze interesul unui scriitor din Chile care a publicat, cu fonduri legionare,o carte de Amintiri despre Garda de Fier,în limba spaniolă,care în împrejurările critice din Chile de astăzi s'a dovedit cel mai formidabil reconfort pentru anticomuniştii care rezistă şi luptă în aceste părţi ale Americii de Sud.

5. Dacă exercitarea "comenzii" a trecut pe plan secundar,este absolut necesar,printr'un fel de compensaţie,ca acţiunea "administrativă" să fie multiplicată. Nimeni să nu vegeteze. In marea lor majoritate,legionarii şi-au sacrificat cariera şi familia. Sunt însă printre noi,aici în exil,şi unii care din contră,numai graţie faptului că au aparţinut Legiunii şi-au salvat viaţa, şi-au terminat studiile şi şi-au creiat apoi o poziţie materială ultraprosperă. Consiliul ar trebui să purceadă la statistici,la identificări,apoi la îndemn şi chiar la obligaţii directe,întâi discrete şi apoi publice.

Cu aceastâ problemă se relaţionează [illegible] alta,poate şi mai delicată. Nimeni nu-i îndreptăţit să pretindă că îşi mai păstrează calitatea de legionar, dupâ ce şi-a pierdut-o pe aceea de român,iar principalul indiciu de românism este limba. Pentru noi care trăim departe de pământul strămoşesc,numai limba ne este altar naţional şi ne substitueşte patria. "Die Sprache ist die Heimat" spunea un mare cărturar german.

6. Sunt exorbitante sacrificiile unei convocări generale a Consiliului Legiunii. Cu asemenea sacrificii să se subvenţioneze realizările mari ale exilului pe care le-am amintit în consideraţiile prime. Să se întărească prin corespondenţă şi prin curieri legăturile dintre camarazi. [illegible]

7. Experienţa cu un organ oficial al M.L. n'a dat rezultatele aşteptate. Dela început s'a transformat într'o foae de polemică personală.

6. Ziceam să se lărgească şi să se împrospăteze rândurile Consiliului Legiunii. Motivele au fost expuse în Consideraţiile anterioare. Procedura de urmat ar fi aceea de a se da dreptul de opţiune fiecărui grup precum şi dreptul de a sugera nume pentru celelalte grupuri. Numele propuse şi admise să fie comunicate Secretariatului din Germania.

Noi cei din Argentina, în conformitate cu criteriile stabilite vom coopta patru camarazi.

Având strânse legături de colaborare cu Profesorul Eugen Lozovan dela Copenhaga, şi ţinând seama de lipsa unui grup organizat acolo, ca şi de excepţionala valoare a acestui tânăr savant, l-am şi cooptat în grupul nostru. Este una din valorile româneşti cele mai autentice: întruchipează genialitatea unui Hasdeu şi Pârvan, precum şi ceeace se mai păstrase nealterat din spiritualitatea lui N. Iorga.

Personal merg şi mai departe şi îmbin, pe plan mistic, aceste calităţi cu unele coincidenţe extraordinare, asupra cărora nu mă sfiesc să stărui şi tot odată să le supun spre meditare Consiliului nostru. Genialitatea de minte a lui Lozovan se împerechează fericit cu o genealogie uimitoare: este originar din Ţinutul Lăpuşnei şi are ascendenţă muşatină! Tradiţia familiei şi documentele istorice ni-l arată descendent din Pan Vena Vornic Lozovanul, de pe vremea lui Alexandru cel Bun, iar colateral un străbun al său a fost acel fiu din flori al lui Ştefan cel Mare, Nicolae, însurat cu Negroaia, fiica unui paşă din Bugeac. In această îmbinare de calităţi şi coincidenţe intră şi legionarismul intuitiv al lui Lozovan. Intuitiv, prin vârstă, pentrucă Lozovan n'a ajuns să fie decât un simplu frăţior de cruce, deci cu o educaţie legionară formală de prea scurtă durată. Principalul contact al lui cu M.L. a fost întipărirea în mintea-i fragedă a figurii Căpitanului pe vremea când mamă-sa îl ducea de mână la înmormântarea lui Moţa şi Marin. Să adăogăm acuma şi enorma admiraţie a Căpitanului faţă de figura legendară a lui Ştefan Vodă pentru a relaţiona cu asemenea coincidenţe, atitudinea de straşnică intransigenţă naţională, manifestată constant de Lozovan în toată activitatea sa publicistică, concepută în duhul Căpitanului şi al lui Moţa.

Buenos Aires, Iulie 1972

D. GAZDARU